

Visitationen

1. Ankomsten

De började se tecken på att målet var nära. Markens blåaktiga ton tilltog långsamt och sikten försämrades efter hand. Förvridna metallfragment dök upp, delvis täckta av ett klabbigt damm. De sju stannade upp på en plats där träden hade fällt sina barr och ibland tappat bark. Skarpögda Valsauga skickades ut, men kom snart tillbaka och sa: ”Det är illa. Allt är fördunklat och många vet inte om att de är döende.” De avvaktade medan Talrist nedtecknade den vissnande substansen. Valsauga lotsade dem sedan vidare bortåt. När de nådde de första höghusen, sa Vaklur ”Det är sent.”

Människorna i stadens utkant verkade lugna, men den blå marken hade krupit in under deras hud och ögonen vändes inåt, kanske för att dämpa smärtan. Allomsken lät sina melodier spela och gick runt bland de boende, milt leende, lugnande. Men Vaklur sa: ”Dessa är förlorade. Ser du inte de blå läpparna?” Allomsken svarade: ”Jo, men kanske kan jag ändå få färg i dem.” Men melodierna suckade stumt mot oregelbundet korroderade hudpartier och inga strukturer lät sig kyssas. Tystnaden föll.

Då röt Drapskuld plötsligt ”Har de inte lidit tillräckligt? Ni ser väl? Här finns skyldiga och offer. Jag kan verka!”

Tingsvirke trädde fram. ”Det räcker inte. Vi måste samla. Även Åtalskrapa måste avvakta.”

Åtalskrapa sa inget, men blicken sökte genom människostrukturer efter svagheter och redan genomförda offer. Då och då kunde kadavren identifieras, ibland medan de fortfarande rörde sig. Här fanns åtskilligt. Talrist registrerade noggrant detta men följde mest Valsaugas blick som vandrade genom alla skikt, lyste upp allt dunkelt och sorterade damm och trasiga öden. Vaklur fogade analyser och gnydde sinnligt, förhöjt.

2. Huset med de mörka hålen

Ett av höghusen var placerat så att det inte gick att se det om man inte befann sig alldeles intill. Det fanns tre trapphus och två eller tre fönster per lägenhet. På baksidan fanns tre källartrappor. Några av de översta våningarna hade balkong. Huset nåddes inte av solen, inte ens allra överst. Omgivande byggnader skuggade visserligen i någon mån, men också själva luften var dunkel. I vissa vinklar kunde man se att väggarna hade mörka hål och just kring dessa var luften som tätast, nästan som mörk rök. Om hålen hade orsakats av den anfrätta luften eller tvärtom gick inte att avgöra. Fasadens nyans var blågrå, men grundfärgen omöjlig att avgöra.

Huset gav ett starkt intryck av övergiven vanvård, om man alls la märke till det, men förutom de mörka hålen i fasaden tycktes det faktiskt vara så gott som intakt. Och samtliga lägenheter var bebodda. Namnen på tavlorna vid entrédörrarna var antingen trötta och uppgivna eller ansträngt exotiska, men tycktes inte ha

mycket att göra med de personer de representerade.

Gatans, och möjligen fasadens, färg hade trängt in i huden på de boende, som alla verkade gå omkring med spruckna och läckande läppar. En medelålders ensamstående man hade brutit sig in hos sina närmaste grannar och satt sina spetsiga tänder i familjens spädbarn, som dock var livlöst och av ögonens grumlighet att döma hade varit så under lång tid. Familjen utstötte oartikulerade vrål och spottade svartnat blod på grannen, som svalde, vek undan och till slut återvände hem. Liknande incidenter inträffade nästan varje vecka någonstans i huset.

De äldstas konturer höll på att lösas upp och förenas med möblerna. Endast Valsauga kunde skönja dem ännu någon tid. Vaklur ylade och Tingsvirke nickade hårt. Men Drapskuld sa: ”Vållandet är för spritt och sikten för svag. Det går inte att måtta annat än på måfå.” Och Allomsken sa: ”De sista har förtvinat. Ingen kan längre lyssna på melodier.” Åtlaskrapa var den enda som kunde verka. Talrist satte punkt, och det var det.

3. De skarpslipade grindarnas kvarter

Stenhundarnas anemiska ögon följde noggrant alla rörelser utanför de strömförande staketerna, medan grindarna var beredda att effektivt sticka hål i de ovälkomna gäster som eventuellt kunde tänkas trotsa det varnande signalsystemet. Innanför staketet fanns inte mycket att se eller känna. Det kunde ha funnits små platser av oskyldiga hemligheter eller lustigt personliga intimiteter, men de blåstenshårda materialerna luktade destillerad fukt och monoton. Man kunde haft råd med en lätt doft av kaos eller sju burkar färg om inte kampen för arkitektkrattade grusplaner hade kostat så förbannat mycket. De flesta hade nog haft råd ändå, men avstod för uniformens skull.

Namnen på grindstolparna var krypterade, men avkodades när Talrist visade upp sina dokument. Den naturliga arrogansen i området blev okontrollerat aggressiv, särskilt på svärdssidan, när dokumenten inte kunde tillbakavisas. Allt syre gick åt till att försörja gatubelysning och internrevision och särskilt de barn som inte var ett med sina föräldrar kvävdes på platser som de inte ens visste att de avskydde.

När de blev medvetna om sin maktlöshet, försökte människorna i dessa kvarter rädda sig genom att parasitera på de svagare; sina barn, sina avtrappade föräldrar, underlägsna grannar, funktionshindrade m.fl. Eftersom det fanns för lite blod i omlopp, uteblev dock blodbadet och gatubelysningen återfick en blåaktigt olivgrå nyans. På grund av detta kunde de torra siffrorna i Talrists dokument definitivt fastställa det bittra bokslutet.

4. Stålskanalernas sinande flöden

En gång fanns källan till stadens näring här. Man putsade kopparrör, fyllde stålrännor och matade munstycken. De välmående byggnaderna stänkade av växtvärk och födslovåndor. Avkomman pumpades ut till staden som växte och frodades i ett rus av välmående och framtidsextas. Sedan ändrades riktningen.

Det var när ingen längre kunde mata, för att inget fanns att mata, som rören började gå åt andra hållet. Först skedde det liksom lite i smyg, bagatelliserat, urskuldande, föregivet tillfälligt. Ingen la märke till det anonyma, åldrande huset i innerstan som gradvis tömdes när tillförseln ströps, och aldrig återfylldes. Omärkligt permanentades den omvända riktningen och flödet tilltog dessutom gradvis i styrka. Då började människorna knota. De sa: ”När blev vi källan? Hur kan vi vara källan? Detta måste stoppas! Vi har inte mer att ge!” Men att vända ett sådant flöde hade krävt förutsättningar som i praktiken var ouppnåeliga: förlängda kanaler, förhöjda strukturer, gröna ljus. Det fanns varken ork, vilja eller kunskap att ändra på det rådande, mycket enklare, korta flödet. Och när detta visade tecken på att mattas, skruvade det skarpslipade grindfolket upp dragkraften som compensation, men efter ett tag hjälpte inte ens det. Då uppstod blodbrist och staden vacklade, blånade. Hus förföll och gav ibland upp, rotade som de var i slammet från felvända stålrör.

Tingsvirke granskade materialet. Det var ganska tydligt hur utslaget borde bli. Skyldigheter, klarsyn, hänsyn och visioner hade försummats eller förvridits. Välmåendet hade drabbats av onda cirklar som pressades alltför hårt och snurrade med ett skärande, plågat ljud. Tingsvirke såg i allt detta en blundande skuldstruktur med massor av små medlöpare och hjälpmotorer. Det fanns inte längre utrymme för några uppskov och Drapskuld bröt fram i rättmätigt raseri.

5. Grönaktig friktion

Efter att ha utsatts för hundratals aggressivt tondöva angrepp utan ledtrådar, kippade Allomsken efter andan i en grön reva mellan kvarteren. Det gröna fungerade ungefär som en spretig och ostyrig ärrvävnad som slarvigt och ettrigt försökte läka, eller åtminstone dölja, ett sår. De ansvariga tycktes dock inte uppskatta den subtilt indirekta läkeprocessen, eftersom man ägnade oproportionerligt mycket kraft åt bekämpning. Den dunkelt mörkgröna vävnaden bet sig fast i asfalt och sten och högg girigt in i sprickor och öppningar. Egentligen handlade det kanske mindre om läkning än om maktövertagande.

Allomsken noterade att just den här gröna substansen var av ett främmande och vagt oroande slag. Färgnyansen var blå- eller gråaktigt grumlig och gav inte den vederkvickelse den borde, och den kulörta blommigheten var alltför skrikig. Hela platsen tycktes ligga i skugga och det fanns inga melodier att hämta. Andningen var mer ansträngd än man kunde förvänta sig på en så grön yta.

Det var uppenbart att här pågick en strid mellan två redan fallna styrkor: de gråsvarta strukturerna och de grågröna substanserna. De var chanslösa och förlorade, var och en på sitt sätt.

Allomsken gick därifrån. Inte ens här fanns något att hämta.

6. Stadsnekroser

I den tätaste och hårdaste stadsdelen fanns bland invånarna en allmän självbild av romantiskt plågad men

regelbunden andning, solkigt grumliga dagdrömmar och att just den här miljön gav dem vad de behövde. Vissa av dem log, så brett att mungiporna ibland sprack, vilket dock inte tycktes besvåra dem märkbart. Diskret dolde de det lätt blånade blodflödet och skyndade vidare. Andra såg bistrare ut, med förhårdnader i ansiktet som ofta var täckta av ett fint, grått pulver. Även dessa människor hade brått åt något håll som lockade och oroad.

I vissa vinklar kunde man se stenstadens bruna fläckar. De syntes bäst på natten när ljuset var sponsrat och självbevarelsedriften svag och då man också kunde se att de nästan alltid utgjordes av hela byggnader. På nätterna virvlade människorna omkring eller flockades på serveringar, ivrigt gestikulerande för att bortförklara de döda eller döende partierna. Brunt upphöjdes i mild desperation till modefärg, trots att den var dömd att svartna, åtminstone på lite längre sikt, då också det urbana förfallets porositet skulle framträda i all sin obeveklighet. Än så länge höll sig dock sammanbrottet på en så pass diskret nivå att inte alla förstod varför de själva gestikulerade så ivrigt på ett så besynnerligt sätt, eller varför vissa byggnader läckte ett gråaktigt pulver.

Här stod de länge i vanmakt. Valsauga kräcktes av intrycken och Vaklur ylade och kunde inte sluta samla. Allomsken fick inte rösten att bära och såg vädjande mot Tingsvirke som till slut sa: "Det är lönlöst. Här kommer oundvikligt att bli så perforerat att substansen upphör." Strax efter gav de sig av. Inte ens Talrist fick något gjort.

7. Avfärden

När de väl hade upptäckt stadens inre kärna, fann de att den var mycket tätt genomborrad och i praktiken oduglig. Hela staden höll på att rämna och det blåaktiga slammet trängde in genom hundratals sekundära porer.

Ändå tycktes de boende omedvetna om det. De ignorerade Vaklur och förstod inte varför Allomsken ville trösta dem. Tingsvirke sa: "Vi har skärsådat, korskopplat, avkunnat, skarprättat, återbördat och nedtecknat. Vi har till och med vederkvickt, men inget har vi kunnat göra åt blått slam, mörka hål, grått pulver och bruna fläckar. Nu måste näringsbrist och andnöd få verka."

Valsauga lät sin långa blick spela. Den hade inget mer att berätta. Vaklur delade upp den i bitar och strukturerade om den, men fick ändå samma svar. Drapskuld sköljde sina blåblodiga tänder och förklarade sig mätt. Även Atlaskrapa verkade ha fullbordat, men sa: "Jag kommer tillbaka." Allomsken nynnade på en vemodig melodi, men nu mest för sin egen skull. Talrist såg frågande på Tingsvirke som nickade och så satte de punkt.

De kastade en sista blick mot staden som såg ut att vara intakt, men de visste var de bruna fläckarna fanns. De hörde också ett svagt sorl som steg från invånarna, som uppenbarligen var omedvetna om att de hade slutat producera ord. Ljudet bestod av ett oregelbundet susande gnissel, då och då genomborrat av hysteriska tjut som kanske en gång hade varit skratt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats Gyllin med Poeter.se id #32812 innehar upphovsrätten